

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ing. Vierou Horčicovou ve věci

žalobce: V. N. V., narozen X.,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky

zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČO 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 07.01.2026, č. j.: OAM-1249/ZA-ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I. Podstata sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 07.01.2026, č. j. OAM-1249/ZA-ZA11-HA13-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 03.11.2025 posouzena jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o této žádosti bylo napadeným rozhodnutím zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
2. V případě žalobce se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce opustil vlast dne 01.09.2024 a na základě pracovního povolení cestoval do Maďarska, kde se mu ovšem nepodařilo najít zaměstnání, a proto odjel do České republiky, na jejíž území vstoupil v prosinci 2024. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, že jeho dům ve Vietnamu byl zničen tajfunem a jeho rodina bydlí u příbuzných. Na území České republiky potřebuje setrvat, aby mohl své rodině poskytnout potřebnou pomoc.
3. Správní orgán po posouzení důvodů současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedl srovnání s tvrzeními, která žalobce učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany (o první žádosti ze dne 17.02.2025 bylo rozhodnuto negativně rozhodnutím ze dne 11.03.2025, č. j. OAM-197/BA-BA01-HA13-2025, následná žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem krajského soudu v Plzni ze dne 05.06.2025, č. j. 35 Az 4/2025-20. Kasační stížnost byla pro opožděnost odmítnuta).
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od března 2025, resp. od doby ukončení řízení na krajském soudu, tedy od června 2025, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo že by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu.
5. Žalobce v podané žalobě zároveň navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil žalobce tím, že v případě nepřiznání odkladného účinku bude muset odcestovat do domovského státu. Nemá se ovšem kam vrátit, neboť tajfun zničil jeho dům, a navíc se obává výhrůžek věřitelů. Jeho rodina bydlí aktuálně u příbuzných. Žalob
6. Soud o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl dne 16.3.2026 usnesením s čj. 35 Az 2/2026–20, ve znění opravného usnesení ze dne 20.4.2026, čj. 10 Az 2/2026–26, tak že návrh zamítl.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. **Žalobce v žalobě uvedl**, že napadené rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce o mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť jeho dům zničil tajfun a jeho rodina bydlí u příbuzných. Potřebuje tady zůstat, aby mohl rodině pomoci po tom, co je zasáhl tajfun. Dále v žalobě namítá, že správní orgán zcela ignoroval, že žalobce se obává návratu do vlasti z důvodu výhrůžek věřitelů. Žalobce uzavírá, že žalovaný špatně

posoudil zemi jeho původu, kdy ji označil za bezpečnou zemi a ve věci mezinárodní ochranu rozhodl nesprávně.

8. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění v důsledku čehož došlo k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50-52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nehodnotil důvody hodné zvláštního zřetele. Podle žalobce je naplněn důvod humanitárního azylu dle § 14 ZoA.
9. **Žalovaný k žalobě uvádí**, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je opakovanou žádostí ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Pokud žalobce namítá, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že jeho dům zničil tajfun a jeho rodina v současné době bydlí u příbuzných, přičemž žalobce potřebuje setrvat na území České republiky, aby mohl rodině finančně pomoci, žalovaný konstatuje, že takto tvrzené skutečnosti nejsou relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Institut mezinárodní ochrany je určen k ochraně osob, které jsou v zemi původu vystaveny pronásledování z důvodů taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu, případně kterým hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Skutečnost, že v zemi původu žalobce došlo k přírodní katastrofě a žalobcova rodina se ocitla v nepříznivé sociální situaci, byť je nepochybně politováníhodná, sama o sobě nezakládá důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Jedná se o důvody ekonomické a sociální povahy, které nespádají pod zákonné důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany. K námitce žalobce, že správní orgán zcela ignoroval jeho obavy z návratu do vlasti z důvodu výhrůžek ze strany věřitelů, žalovaný uvádí, že touto skutečností se v řízení zabýval. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce uvedl, že si v zemi původu půjčil finanční prostředky, které není schopen splatit, a obává se reakcí věřitelů. Takto tvrzené potíže však mají ryze soukromoprávní charakter a nejsou spojeny s žádným z důvodů pronásledování vymezených v § 12 zákona o azylu. Současně žalobce neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mu v případě problémů hrozících ze strany věřitelů nebyla v zemi původu dostupná ochrana ze strany státních orgánů. Obavy z věřitelů v souvislosti se soukromými dluhy proto samy o sobě nepředstavují pronásledování ani vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu.
10. Po posouzení důvodů uvedených při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany správní orgán konstatoval, že jmenovaný neuvedl žádnou novou skutečnost, která by prokázala podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal žádnou novou skutečnost za pádný důvod, na základě, kterém by správní orgán změnil své rozhodnutí či měl jen důvod příslušné správní řízení opakovat.
11. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, sděluje k tomu žalovaný, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. *Nejvyšší správní soud k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení.* Žalovaný je toho názoru, že proto, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Žalobci také byla dána možnost se seznámit, vyjádřit se a doplnit nashromážděné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se k seznámení s podklady dostavil, k ničemu se však nechtěl vyjádřit, nic nechtěl doplnit, ani nic nedoložil. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozhodnutí, pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalovaný uzavírá, že je přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako nepřipustné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákon o azylu a má za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci. V podrobnostech pak žalovaný odkazuje na obsah správního spisu.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
13. Žaloba není důvodná.
14. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu [ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, [p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
16. Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
17. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
18. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
20. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
21. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu [ř]ízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
22. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které mají určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází i relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle závěrů jeho rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.“. Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“. K tomu obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-27.
23. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 6 Azs 60/2018-43, v němž vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že „obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“
24. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, Sb. NSS 2642/2012, zdůraznil, že „odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.
25. Z výše uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (tedy v situaci, kdy o první podané žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto) lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Žalovaný se v souladu se zákonem a s příslušnou judikaturou zabýval otázkou, zda byly tyto podmínky naplněny. Je-li přitom žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení

mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). V daném případě tak vůbec nedošlo k věcnému posouzení podané žádosti a jakákoli argumentace žalobce spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je zcela irelevantní a mimoběžná.

26. Soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994); shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.
27. Jak plyne z níže uvedeného vypořádání jednotlivých žalobních námitek, žalovaný se s žádostí žalobce vypořádal řádným způsobem.
28. Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nelze žalovanému vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, jelikož ten se správně zabýval jen těmi důvody, které žalobce ve své žádosti uvedl (viz níže), provedl jejich komparaci s důvody uvedenými v první žádosti. V první žádosti uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že jeho dům zničil tajfun a jeho rodina v současné době bydlí u příbuzných, přičemž žalobce potřebuje setrvat na území České republiky, aby mohl rodině finančně pomoci, současně vyjádřil obavy z návratu do vlasti z důvodu výhrůžek ze strany věřitelů. Žalovaný oprávněně zamítl žádost z toho důvodu, že důvody a skutečnosti tvrzené v žádosti o mezinárodní ochranu nejsou přípustnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Institut mezinárodní ochrany je určen k ochraně osob, které jsou v zemi původu vystaveny pronásledování z důvodů taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu, případně kterým hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona.
29. Žalovaný v souladu s těmito ustanoveními správně dospěl k závěru, že sociální situace není důvodem, a to ani nepříznivá sociální situace způsobená přírodní katastrofou, pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, jelikož jsou to důvody ekonomické a sociální povahy, které nespádají pod zákonné důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Námitka žalobce, že správní orgán ignoroval jeho obavy z návratu do vlasti z důvodu výhrůžek ze strany věřitelů, žalovaný uvádí, není důvodná, jelikož správní orgán se touto skutečností se v řízení zabýval, nicméně opět se jedná o ekonomické důvody a tyto tvrzené potíže mají soukromoprávní charakter a nejsou spojeny s žádným z důvodů pronásledování vymezených v § 12 zákona o azylu.
30. Z výše citovaných ust. § 12 a § 14a zákona o azylu vyplývá, že žalobcem tvrzená újma nespadá pod žádný z tam vyjmenovaných důvodů, pro které lze o mezinárodní ochranu žádat.
31. Žalobce v opakované žádosti netvrdí žádné jiné důvody, než uvedl v původní žádosti tedy neuvedl nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které by vyhovovaly kritériím dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Břemeno tvrzení i důkazní v této oblasti leží ovšem na žalobci,

žalovaný není povinen – ani schopen – za žalobce domýšlet důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

32. Soud uzavírá, že k tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které mají určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází i výše uvedená relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle jejichž závěrů hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
33. Žalovaný se v souladu se zákonem a s příslušnou judikaturou zabýval otázkou, zda byly tyto podmínky naplněny. Je-li přitom žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). V daném případě tak vůbec nedošlo k věcnému posouzení podané žádosti a jakákoli argumentace žalobce spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je zcela irelevantní a mimoběžná.
34. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994); shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Jak plyne z níže uvedeného vypořádání jednotlivých žalobních námitek, žalovaný se s žádostí žalobce vypořádal řádným způsobem.
35. Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nelze žalovanému vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, jelikož ten se správně zabýval jen těmi důvody, které žalobce ve své žádosti uvedl (viz níže), provedl jejich komparaci s důvody uvedenými v první žádosti, a posoudil azylovou relevanci žádosti ve vztahu ke kritériím přípustnosti.
36. Z rozhodnutí žalovaného soud zjistil, že žalovaný neopomněl přitom zhodnotit, zda nedošlo k azylově relevantním změnám v zemi původu. Vyhověl tak požadavkům, které stanoví rozsudek sp. zn. 3 Azs 6/2011. 23. Soud k tomu připomíná, že žadatele v řízení o mezinárodní ochranu tíží břemeno tvrzení. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, „zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je

zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“. Žalobce v opakované žádosti konkrétně neuvedl žádnou změnu důvodů rozhodných pro přiznání mezinárodní ochrany.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. dubna 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.